

UZASADNIENIE

K. Ś. (1) w sprawie sygn. VI K 2298/10 zawisłej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi został oskarżony o popełnienie:

1. w zbiegu realnym dwudziestu przestępstw opisanych w punktach **I – XX** aktu oskarżenia, z których każde zakwalifikowano z art. 279 § 1 k.k., w pochodzie obejmującym graniczne daty: pierwsze przestępstwo (I) 10 grudnia 2006 roku, ostatnie z nich (XX) 22 marca 2009 roku, przy czym zarzucono mu dokonanie czynów w punktach I, II, IV, V i VI – wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), a czynów w punktach VIII, X, XI, XII, XIII, XIV, XV i XVI – wspólnie i w porozumieniu z T. B. (1);

2. przestępstwa opisanego w punkcie **XXI** aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jako dokonanego w dniu 31 stycznia 2007 roku wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) oraz nieustaloną osobą;

3. czynu ciągłego opisanego w punkcie **XXII** aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w okresie od października 2006 roku do końca lutego 2007 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabywał od M. K. (1) pochodzące z czynów zabronionych części motoryzacyjne o łącznej wartości nie mniejszej niż 18 200 zł (dalej dokładny opis dat, rodzaju, wartości i pochodzenia nabytego mienia – przypis S.O.);

4. czynu ciągłego opisanego w punkcie **XXIII** aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 28 czerwca 2007 roku do 30 marca 2009 roku w Ł. i R. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabywał od nieustalonych osób części samochodowe o nieustalonej wartości pochodzące z kradzieży z włamaniem do samochodów osobowych (dalej opis dat, rodzaju i pochodzenia nabytego mienia – przypis S.O.);

5. czynu ciągłego opisanego w punkcie **XXIV** aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 11 do 30 listopada 2008 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nabywał od M. K. (1) pochodzące z czynów zabronionych części motoryzacyjne o łącznej wartości niemniejszej niż 3 950 zł nieustalonej (dalej opis dat, rodzaju, wartości i pochodzenia nabytego mienia – przypis S.O.);

[pełna treść zarzutów aktu oskarżenia: k. 2143-2167 tom XI].

W opisanej sprawie wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi wydanym w dniu 14 lutego 2013 roku K. Ś. (1) został uznany za winnego popełnienia:

- zarzucanych mu w punktach I – XX czynów, z których każdy wypełnia dyspozycję art. 279 § 1 k.k. z tym przyjęciem, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

- zarzucanego w punkcie XXI czynu, wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- zarzucanego w punkcie XXII czynu, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- zarzucanego w punkcie XXIII, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- zarzucanego w punkcie XXIV, wypełniającego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

(rozstrzygnięcia zawarte kolejno w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 wyroku).

W miejsce orzeczonych wyżej jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 6 wyroku).

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzono od K. Ś. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. B. kwotę 27 000 złotych tytułem naprawienia szkody (punkt 7 wyroku).

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 12 000 złotych tytułem zwrotu części kosztów postępowania w sprawie, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa (punkt 8 wyroku);

[pełna treść wyroku: k.2653-2661 tom XIII].

Wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonego K. Ś. (1), który w oparciu o względne przesłanki odwoławcze z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił (przypis SO: dla klarowności porządkowej podniesionych w apelacji zarzutów, Sąd Okręgowy ich grupom, odpowiednio odnoszącym się do każdego z rozstrzygnięć o skazaniu oskarżonego i oznaczonym przez obrońcę podkreśleniami, nadał w miejsce użytych cyfr arabskich: 1., 2., 3., 4., 5., numerację cyframi rzymskimi: I., II., III., IV, V.):

I. w zakresie czynów przypisanych w pkt. 1 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, że K. Ś. (1) jest sprawcą kradzieży samochodów wymienionych w punktach I – XX aktu oskarżenia, podczas gdy oskarżony nie przyznał się do popełnienia tych czynów, a charakter jego pracy wykluczał nocne eskapady oraz brak jest obiektywnych dowodów potwierdzających jego sprawstwo oraz pomówienia M. K. i T. B.;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na:

a. nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności oparcie się przez Sąd orzekający wyłącznie na zeznaniach M. K. i T. B., podczas gdy zeznania ich w rzeczywistości nie zasługują na przyznanie waloru wiarygodności, bowiem są one wynikiem negatywnej motywacji – zemsty na oskarżonym, od osób tych jako zdefiniowanych w art. 189 pkt. 3 k.p.k. nie można odbierać przyrzeczenia, a ponadto nie są świadkami obiektywnymi dla których obojętny był wynik tego postępowania in rem;

b. nienależytej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, to jest stwierdzeniu, iż okoliczność odnalezienia skradzionego pojazdu na terenie obiektów wynajmowanych przez K. Ś. (1) do których miały dostęp inne osoby (M. K. i T. B.) stanowi dowód sprawstwa oskarżonego, czyli zastosowanie błędnego wnioskowania redukcyjnego, zamiast dedukcyjnego;

c. nienależytej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. pominięciu zeznań świadka W. K. (1), który wskazał jednoznacznie, że to T. B. (1) wykorzystywał wynajmowane przez K. Ś. pomieszczenia do własnych celów – przetrzymywania sprowadzanych na własną rękę części oraz samochodów;

d. poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, pominięcie wskazanej przez oskarżonego okoliczności, iż samochód odnaleziony na terenie posesji, na której oskarżony wynajmował garaż, stał na środku placu przez który prowadzi

droga wjazdowa do dalszej posesji oraz że pomieszczenia garażowe były wtedy puste, co wskazuje na sprawstwo osoby postronnej, nie dysponującej w tym czasie już dostępem do garaży;

e. poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności nieuwzględnienie potwierdzonej zeznaniami świadka W. K. okoliczności, iż prowadzona przez oskarżonego działalność związana z handlem używanymi sprowadzonymi m.in. z Niemiec samochodami oraz częściami do nich, wykluczała możliwość dokonywania w tym samym czasie nocnych kradzieży;

II. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 2 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, iż przy pomocy znajomej K. Ś. doprowadził do tego, że M. K. uzyskał kredyt w (...) Bank S.A. oraz że K. Ś. wraz z M. K. wprowadził bank w błąd co do wysokości uzyskiwanych przez K. dochodów i zamiaru spłaty kredytu, oraz że K. Ś. musiał udzielić K. wskazówek co do wymaganej dokumentacji, oraz że był podwójnie zainteresowany kupnem samochodu przez M. K., podczas gdy K. Ś. nie uczestniczył w procedurach związanych z kredytem, nie składał oświadczeń woli, ani nie przedkładał żadnych dokumentów celem uzyskania kredytu przez K. oraz nie poczynił żadnych kroków, aby doprowadzić M. K. do uzyskania kredytu, a w materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek przesłanek dla stwierdzenia sprawstwa K. Ś. w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XXII aktu oskarżenia (błąd w podanym numerze, powinien być: XXI – przypis S.O.), a ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów, aby K. Ś. (1) udzielał M. K. (1) danych dotyczących kredytu, zaś co do sprzedaży samochodu, bardziej korzystne dla oskarżonego było sprzedać samochód osobie obcej bez udzielania ustnego kredytu na 10 000 zł, ale zgodził się sprzedać auto znajomemu, który na to nalegał;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na:

a. nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności poprzez stwierdzenie, że K. Ś. (1) współdziałał z M. K. (1) w zakresie uzyskania kredytu w L. Bank, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności, że materiał dowodowy nie wskazuje, aby K. Ś. załatwiał z M. K. formalności w banku, czy uczestniczył w jakiegokolwiek procedurze;

b. pominięciu okoliczności, że to tylko i wyłącznie M. K. jest mężczyzną o pełni władz umysłowych oraz fizycznych i był jedyną osobą, która uczestniczyła w procedurze uzyskiwania kredytu, oraz sama zdecydowała kiedy i do której placówki się uda;

c. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że oskarżony wskazując znaną sobie z przeszłości placówkę bankową, przekazał M. K. informacje o procedurach uzyskania kredytu, gdyż jest to nadinterpretacja niepodparta żadnym materiałem dowodowym oraz pominięciu okoliczności, że K. Ś. (1) wskazał jedynie znaną mu placówkę, gdy M. K. wyraził dobrowolnie chęć zakupu samochodu, na który nie miał gotówki;

III. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 3 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, że w okresie od października 2006 roku do lutego 2007 roku K. Ś. nabywał od M. K. części motoryzacyjne pochodzące z czynów zabronionych, działając z góry powziętym zamiarem, podczas gdy taka okoliczność nie została w żaden sposób udowodniona, a ponadto sam M. K. na rozprawie w dniu 29.07.2011 roku zaprzeczył jakoby miałby w tym okresie czasu sprzedawać oskarżonemu części samochodowe, w tym lusterka;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na:

a. nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności:

- pominięciu zeznań M. K. w części zaprzeczającej treści aktu oskarżenia;
- nieuwzględnieniu potwierdzonych zeznaniami świadka W. K. (1) okoliczności, że prowadzona przez oskarżonego działalność gospodarza związana z handlem używanymi sprowadzonymi z Niemiec samochodami oraz używanymi częściami do nich usprawiedliwiała obecność w wynajmowanych garażach części samochodowych, zaś części te były kupowane na ogólnopolskich giełdach samochodowych;
- pominięciu okoliczności, że do garaży miały dostęp również inne osoby;
- zlekceważeniu faktu zwrotu oskarżonemu przez K. w Ł. różnych części samochodowych, zatrzymanych do postępowania przeciwko M. K. i inni, tj. postanowienia o zwrocie dowodów rzeczowych z dnia 1 kwietnia 2010 roku (sygn. KRS II 1486/10, RSD 1332/10);

b. zaniechaniu umorzenia postępowania w zakresie czynów opisanych w ramach pkt. XXII aktu oskarżenia na skutek przedawnienia ich karalności jako wykroczenia;

IV. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 4 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, że K. Ś. w realizacji z góry powziętego zamiaru nabywał w długim okresie czasu, części samochodowe pochodzące z przestępstwa podczas gdy oskarżony nie przyznał się do popełnienia tych czynów, a w zgromadzonym materiale brak jest dowodów na sprawstwo oskarżonego, a okres czasu zakreślony przez prokuraturę oraz typizacja czynu wyklucza możliwość realizacji z góry powziętego zamiaru;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w., art. 193 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na:

a. nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności:

- nieuwzględnieniu potwierdzonych zeznaniami świadka W. K. (1) okoliczności, że prowadzona przez oskarżonego działalność gospodarza związana z handlem używanymi sprowadzonymi z Niemiec samochodami oraz używanymi częściami do nich usprawiedliwiała obecność w wynajmowanych garażach części samochodowych, zaś części te były kupowane na ogólnopolskich giełdach samochodowych;
- pominięciu okoliczności, że do garaży miały dostęp również inne osoby;
- pominięciu zeznań M. K., W. K. oraz pokrzywdzonych w zakresie wskazującym, że będące przedmiotem postępowania lusterka samochodowe jako oberwany od samochodu były zniszczone, a jako takie nie prezentowały na rynku wartości przekraczającej 100 zł;
- zlekceważeniu faktu zwrotu oskarżonemu przez K. w Ł. różnych części samochodowych, zatrzymanych do postępowania przeciwko M. K. i inni, tj. postanowienia o zwrocie dowodów rzeczowych z dnia 1 kwietnia 2010 roku (sygn. KRS II 1486/10, RSD 1332/10);

b. zaniechanie ustalenia wartości przedmiotów czynów co wymagało wiadomości specjalnych, zatem winno implikować powołanie biegłego, co zaowocowało błędną kwalifikacją czynu opisanego w art. 291 k.k., który to jako czyn przepołowiony winien zostać wobec prawidłowo ustalonej wartości przedmiotów zakwalifikowany z art. 122 k.w.;

c. zaniechanie umorzenia postępowania w zakresie czynu z pkt. XXIII aktu oskarżenia wobec przedawnienia karalności czynu, który winien zostać uznany za wykroczenie z art. 122 k.w..

V. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 5 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, że w okresie od 11 do 30 listopada 2008 roku K. Ś. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabywał od M. K. części motoryzacyjne pochodzące z czynów zabronionych, podczas gdy taka okoliczność nie została przez oskarżonego potwierdzona i nie została potwierdzona przez inny materiał dowodowy;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7, art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k., w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na:

a. nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności:

- pominięciu zeznań M. K. w części zaprzeczającej treści aktu oskarżenia;

- nieuwzględnieniu potwierdzonych zeznaniami świadka W. K. okoliczności, że prowadzona przez oskarżonego działalność gospodarcza związana z handlem używanymi sprowadzonymi z Niemiec samochodami oraz używanymi częściami do nich usprawiedliwiała obecność w wynajmowanych garaż części samochodowych, zaś części te były kupowane na ogólnopolskich giełdach samochodowych;

- pominięciu okoliczności, że do garaży miały dostęp również inne osoby;

- zlekceważeniu faktu zwrotu oskarżanego przez K. w Ł. różnych części samochodowych. zatrzymanych do postępowania przeciwko M. K. i inni, tj. postanowienia o zwrocie dowodów rzeczowych z dnia 1 kwietnia 2010 roku (sygn. KRS II 1486/10, RSD 1332/10);

b. zaniechanie ustalenia wartości przedmiotów czynów w oparciu o cały materiał dowodowy – taki jak: zeznania M. K., W. K., wyjaśnienia K. Ś., zeznania pokrzywdzonych oraz załączoną w poczet materiału dowodowego fakturę za używany wkład do lusterka samochodowego zakupionego w sklepie z częściami samochodowymi na terenie Ł., co zaowocowało błędną kwalifikacją czynu opisanego w art. 291 k.k., który to jako czyn przepołowiony powinien zostać wobec prawidłowo ustalonej wartości przedmiotów zakwalifikowany z art. 122 k.w.;

c. zaniechanie umorzenia postępowania w zakresie czynu z pkt. XXIII aktu oskarżenia (błąd w podanym numerze, powinien być: XXIV – przypis S.O.) wobec przedawnienia karalności czynu, który winien zostać uznany za wykroczenie z art. 122 k.w.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonego wniósł o:

1. uchylenie wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej;

2. w zakresie czynów przypisanych w pkt. 1 i 2, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego;

3. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w. o umorzenie postępowania w odniesieniu do czynów przypisanych w pkt. 3, 4 i 5 wyroku, dotyczących czynów z art. 291 § 1 k.k., z uwagi na fakt, iż czyny te w rzeczywistości wypełniały jedynie dyspozycję art. 122 k.w., a ich karalność zgodnie z art. 45 § k.w. uległa przedawnieniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

kontrola skarżonego wyroku nie potwierdziła trafności stawianych mu zarzutów odwoławczych i czyni uprawnioną konstatację, że apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 457 § 2 k.p.k.

Nieodzownym jawi się w tym miejscu uczynienie uwagi, że oczywista bezzasadność apelacji zachodzi w sytuacji, gdy Sąd II instancji stwierdza w sposób jednoznaczny i stanowczy, że w sprawie poddanej kontroli instancyjnej nie wystąpiło żadne z tego rodzaju uchybień procesowych, które bezwzględnie powinny skutkować uchyleniem orzeczenia ani nie zachodzą inne, względne naruszenia zarzucane we wniesionym środku odwoławczym. Opisana sytuacja niewystąpienia uchybień w żadnej z przywołanych postaci zaistniała w niniejszej sprawie.

Na wstępie, przed przystąpieniem do analizy poszczególnych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, zaznaczyć należy, iż Sąd Okręgowy dodał do wskazanych w treści zaskarżonego wyroku dat rozpoznania sprawy na rozprawie głównej ostatnią datę "8 lutego 2013 roku", w której zamknięto przewód sądowy, udzielono głosu stronom i odroczone wydanie wyroku, uznając iż jej pominięcie z uwagi na dużą ilość terminów rozpoznania sprawy stanowiło oczywistą omyłkę pisarską, podlegającą sprostowaniu w trybie art. 105 § 1 i 2 k.p.k.

Na przedpolu szczegółowych rozważań godzi się stwierdzić, że zawarte w apelacji obrońcy zarzuty odwoławcze, zmierzające do podważenia orzeczenia o skazaniu oskarżonego za przestępstwa w przypisanych mu postaciach, stanowią w istocie polemikę z oceną zgromadzonych dowodów dokonaną przez sąd meriti oraz poczynionymi ustaleniami faktycznymi, mającymi oparcie w tych dowodach, które zostały uznane za miarodajne źródła poznania prawdy. W szczególności dotyczy to zeznań świadków M. K. (1) i T. B. (1), które ten Sąd uznał za wiarygodne, co odpowiednio implikowało pewność ustalenia, że oskarżony był sprawcą przestępstw zarzuconych mu w akcie oskarżenia, w inkryminowanym czasie, miejscu i okolicznościach.

Ponadto, w tym miejscu podnieść należy generalną uwagę, iż zarzuty zawarte w apelacji pogrupowane zostały (oznaczenie rzymskie I – V) według kryterium czynu, do którego się one odnoszą. Następnie w zakresie każdego z czynów skarżący dokonał podziału uchybień na dwie grupy: te stanowiące błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz te mające charakter obrazy przepisów postępowania, w obu wypadkach przenikające zdaniem skarżącego do treści kwestionowanych rozstrzygnięć. Jednakże ich pogłębiona analiza prowadzi do wniosku, iż w swej istocie zasadniczo odnoszą się one do tych samych lub zbliżonych zagadnień, co w konsekwencji uprawnia Sąd Odwoławczy do ich wspólnego omówienia.

Obrońca oskarżonego formułując stawiane skarżonemu wyrokowi zarzuty kilkakrotnie posłużył się wyrażeniem cyt: "przy jednoczesnym zinterpretowaniu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego" (pkt. I.2.a,d i e, II.2.a, III.2.a, IV.2.a oraz V.2.a). Godzi się w tym miejscu zauważyć, co dostrzega wszelako skarżący w uzasadnieniu apelacji, iż zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. – statuującym zasadę in dubio pro reo – na korzyść oskarżonego interpretacji podlegają jedynie te wątpliwości, które dotyczą faktów, a nie oceny dowodów, i mają charakter nieusuwalny.

Tymczasem wszystkie wątpliwości co do faktów, które pojawiły się podczas rozpoznawania rzeczonyj sprawy, zostały wbrew supozycji obrony wyjaśnione za pomocą zebranego w sprawie materiału dowodowego (zarówno w postaci osobowych źródeł dowodowych, jak i dokumentów), a tym samym brak jest uzasadnionych podstaw do odwoływania się do przywołanej powyżej zasady.

Nie ma racji autor apelacji, jakoby sąd rejonowy błędnie przypisał K. Ś. (1) winę i sprawstwo ciągu przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów wymienionych w punktach I – XX aktu oskarżenia, z tego tylko powodu, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia tych czynów, a charakter jego pracy wykluczał nocne eskapady (pkt. I.1). Z zarzutem tym ściśle związany jest kolejny (pkt.I.2.a), kwestionujący wartość dowodową zeznań świadków M. K. (1) i T. B. (1).

Wypada w tym miejscu uczynić uwagę, iż artykułowane w wywodzie apelacji okoliczności, mające wedle tezy obrony niweczyć wiarygodność w/w świadków (tak negatywna motywacja w postaci chęci zemsty na oskarżonym, jak wcześniejsze skazanie i brak obiektywizmu), zostały poddane szczegółowej analizie w uzasadnieniu wyroku

sądu pierwszej instancji, który w konsekwencji doszedł do trafnego przekonania, iż M. K. (1) i T. B. (1) nie mieli zasługującego na uwzględnienie powodu, aby bezzasadnie pomawiać oskarżonego. Oceniając zeznania świadka M. K. (1) sąd rejonowy dodatkowo słusznie wskazał, iż świadek ten boi się K. Ś. (1) (o czym świadczył chociażby wniosek świadka o utajnienie danych adresowych), a tym samym składając zeznania obciążające oskarżonego nie tylko nie zyskał on żadnych wymiernych korzyści, lecz wręcz przeciwnie – obawiał się zemsty. Jednocześnie sąd meriti właściwie zwrócił uwagę na fakt, iż zeznania w/w świadków są w zasadniczym zakresie spójne i konsekwentne, a także w adekwatnej dla ustaleń części potwierdzają się wzajemnie.

W zakresie zarzutu zawartego w punkcie I.2.b. wskazać jedynie należy, iż fakt odnalezienia skradzionego pojazdu na terenie obiektów wynajmowanych przez K. Ś. (1), do których miały dostęp inne osoby nie jest jedynym dowodem sprawstwa oskarżonego, lecz stanowi okoliczność w znacznym stopniu uwiarygodniającą zeznania świadków M. K., T. B., T. T., S. K., M. K. i J. K., z których jednoznacznie wynika, że to właśnie oskarżony był wiodącą osobą odpowiedzialną za zorganizowanie kradzieży samochodów.

Analizując zarzut obrońcy zawarty w punkcie I.2.c stwierdzić należy, iż Sąd I instancji dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego rzeczywiście pominął zeznania świadka W. K. (1). Jednakże skarżący zdaje się nie zauważać faktu, iż Sąd ten odniósł się do treści jego zeznań we wcześniejszej części uzasadnienia wyroku. Ustalając stan faktyczny, Sąd wprost wskazał, iż W. K. (1) nie podobała się współpraca z T. B. (1), gdyż był on zdania, że ten nie jest osobą słowną oraz że wykorzystywał pomieszczenie w R. też do własnych celów np. naprawy samochodów. Tym samym twierdzenia tego świadka podnoszone przez obrońcę w apelacji nie tylko zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji, ale również są przytoczone w ustaleniach faktycznych, z jednoczesnym wskazaniem zeznań w/w świadka jako dowodu potwierdzającego powołaną okoliczność.

Nie oznacza to jednak, że zeznania W. K. (1) skutecznie podważają rolę sprawczą oskarżonego w dokonywaniu kradzieży z włamaniem samochodów w zakresie jednoznacznie opisanym w relacjach M. K. (1) i T. B. (1). Forsowanie takowego poglądu opiera się na subiektywnie własnym oraz polemicznym oglądzie zebranego materiału dowodowego przez obrońcę.

W ocenie Sądu Odwoławczego za bezzasadne i to w stopniu oczywistym uznać należy twierdzenie obrony (pkt. I.2.d.), jakoby odnalezienie samochodu na środku nieruchomości, a nie w wynajmowanym garażu, który był wówczas pusty, miało świadczyć o sprawstwie kradzieży pojazdu przez osobę trzecią. Wniosek wyprowadzony z tej okoliczności, abstrahując od braku wiarygodności wyjaśnień K. Ś. (1), jest dowolny i chybiony, w szczególności w zestawieniu z innymi dowodami zebranymi w przedmiotowej sprawie.

Powyższą uwagę odnieść należy w równym stopniu do kolejnego zarzutu (pkt. I.2.e), jakoby prowadzenie działalności związanej z handlem używanymi sprowadzonymi samochodami oraz częściami do nich, wykluczała możliwość dokonywania w tym samym czasie nocnych kradzieży. Co więcej, okoliczność ta – wbrew supozycjom obrońcy – w żaden sposób nie została potwierdzona zeznaniami przywoływanego świadka W. K. (1), złożonymi zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie głównej przed Sądem I Instancji.

Przechodząc do analizy podniesionych zarzutów dotyczących przypisanego oskarżonemu przestępstwa oszustwa w typie podstawowym (pkt. II.1 i 2), stwierdzić należy, że w swej istocie sprowadzają się one do podważenia roli, jaką K. Ś. (1) miał odgrywać przy uzyskiwaniu przez M. K. (1) kredytu w (...) Bank S.A.

W tym zakresie sąd meriti prawidłowo odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, dostrzegając istotną ich niekonsekwencję i brak wewnętrznej spójności co do sprzedaży samochodu M. K. (1) za gotówkę, którą tenże miał pozyskać z otrzymanego kredytu. Początkowo oskarżony twierdził, że zaproponował M. K. (1) płatność za ten pojazd na raty oraz że widział dokumenty, które miały potwierdzać, iż w/w prowadzi działalność jako taksówkarz. Dopiero na kolejnym terminie rozprawy, tuż przed zamknięciem przewodu sądowego podał, że nigdy nie widział dokumentów, które M. K. (1) przedstawił w banku i na pozyskanie przez niego kredytu nie miał żadnego wpływu.

Respektując prawo oskarżonego do obrony – w tym do zmiany składanych przez siebie wyjaśnień – godzi się zauważyć, iż wyjaśnienia takie podlegają ogólnym zasadom wartościowania wiarygodności osobowych źródeł informacji. Tym samym zestawienie powyższych wyjaśnień K. Ś. (1) z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym prowadzi do niewątpliwego wniosku, iż czynności związane z uzyskaniem przedmiotowego kredytu przebiegały zgodnie z wersją wydarzeń przedstawioną w zeznaniach świadka M. K. (1). Należy w tym kontekście mieć na uwadze fakt, iż oskarżony był dokładnie zorientowany w zdolności kredytowej swojego kolegi, a także jak sam twierdził, polecił mu konkretne biuro kredytowe, w którym cyt: "wyrobił sobie zaufanie". Wiarygodność zeznań świadka M. K. (1) dodatkowo wzmacnia fakt, iż za pieniądze uzyskane z kredytu miał on zakupić od K. Ś. (1) samochód marki S. (...). Tym samym, mając w polu widzenia przeznaczenie kredytu, uzasadniony jest wniosek, iż oskarżony miał własny interes majątkowy w doprowadzeniu (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 10 000 zł przez udzielenie kredytu M. K. (1), który ten przeznaczył na zakup rzeczowego samochodu właśnie od oskarżonego.

A. chybionym jest tudzież zarzut obrońcy oskarżonego, że Sąd I instancji pominął okoliczność, że tylko i wyłącznie M. K. (1) jest mężczyzną o pełni władz umysłowych i fizycznych (pkt. II.2.b.), w domyśle – w odróżnieniu od oskarżonego, co miałyby wskazywać na jego przemyślaną i wyłączną aktywną rolę w procedurze uzyskiwania na swoją rzecz kredytu.

Pozostając na gruncie tak ujętego argumentu dość zauważyć, że w oparciu o opinię psychologiczną ustalono rozwój intelektualny K. Ś. (1) jako przeciętny w stosunku do wieku życia, z prezentowaniem cech osobowości histrionicznej, nie ujawniono u niego mikro uszkodzeń w obrębie (...). Biegli psychiatrzy w sporządzonej opinii sądowo – psychiatrycznej stwierdzili, iż w czasie dokonywania zarzucanych mu czynów (w tym także okresie dokonania przestępstwa oszustwa, do którego odnosi się przedmiotowy zarzut) rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem.

Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w częściach dotyczących punktów 3,4 i 5 zaskarżonego orzeczenia mają, z uwagi na tożsamość rodzajową przypisanych czynów popełnionych w różnych okresach, w znacznym zakresie charakter wspólny (pkt. III – V). Godzi się stwierdzić, iż wszystkie trzy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (pkt. III.1, IV.1 i V.1) w swej istocie kwestionują w sposób ogólny sprawstwo K. Ś. (1) przestępstw zakwalifikowanych z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W najdalej idącej ocenie obrońcy, oskarżony K. Ś. (1) nie nabywał części samochodowych, które miały pochodzić z czynów zabronionych, w tym od M. K. (1), a przeciwne ustalenia sądu rejonowego nie mają wystarczająco pewnego umocowania w zebranych materiałach dowodowych.

W ocenie instancji odwoławczej z okoliczności, iż oskarżony prowadził działalność gospodarczą związaną z handlem używanymi i sprowadzanymi z Niemiec samochodami oraz używanymi częściami motoryzacyjnymi, a tym samym, że w wynajmowanych garażach znajdowały się części samochodowe, nie można wyprowadzić dającego się obronić wniosku, iż wszystkie z nich zostały nabyte legalnie na ogólnopolskich giełdach samochodowych (zarzuty obrony: pkt. III.2.a, IV.2.a., V.2.a). Fakt, iż ich źródłem pochodzenia były czyny zabronione popełnione przez inną osobę został wykazany w przedmiotowym postępowaniu. Ponadto, sprawstwa oskarżonego nie podważa to, iż do garaży miały dostęp również inne osoby – w szczególności jeśli zestawić tę okoliczność z faktem, iż to K. Ś. (1) był najemcą nieruchomości od T. T. (2) i przechowywał w na niej części samochodowe, a to właśnie wedle zeznań świadka nieregularna płatność czynszu przez oskarżonego oraz ujawnienie wykorzystania przez niego pomieszczenia garażu na magazyn m. in. części samochodowych, skutkowałą wypowiedzeniem oskarżonemu umowy najmu i odebraniem pomieszczenia w dniu 31 marca 2009 roku.

Nietrafnym jest wywód obrony na gruncie przywołanych tutaj zarzutów odwoławczych, że zgromadzony materiał domowy nie przełamał domniemania niewinności oskarżonego, który nie przyznawał się do inkryminowanych mu występów paserstwa (czyny przypisane mu w pkt. 3, 4 i 5 wyroku).

Ustalone fakty regularnego nabywania przez oskarżonego pochodzących z czynów zabronionych części lub akcesoriów samochodowych znajdują oparcie w dowodach powołanych przez sąd odpowiednio u podstawy tych ustaleń.

W odniesieniu do czynów przypisanych w punktach 3 i 5 wyroku mają one bezpośrednie umocowanie w treści wyjaśnień, a następnie zeznań T. K., w powiązaniu z zeznaniami osób pokrzywdzonych na skutek uprzednich kradzieży akcesoriów samochodowych (w głównej części wkładów lusterek bocznych) oraz z faktem ujawnienia pewnej liczby wkładów lusterek pochodzących z różnych samochodów u oskarżonego.

To prawda, że składając zeznania na rozprawie w dniu 29 lipca 2011 roku w charakterze świadka T. K. w swobodnej części wypowiedzi zeznał, że oskarżony nabył od niego pochodzące z kradzieży lusterka samochodowe w 2008 roku, na dzień przed zatrzymaniem świadka (w ilości umieszczonej w reklamówce) oraz zaprzeczył wtedy temu, aby sprzedawał jakiegokolwiek lusterka samochodowe oskarżonemu wcześniej tj. od października 2006 roku do końca lutego 2007 roku (zeznania: k. 2255 u dołu i (...) od góry). Jednakże apelujący zdaje się nie dostrzegać, że świadkowi ujawniono wówczas przez odczytanie jego wcześniejsze odmienne co do okresu sprzedaży wyjaśnienia, gdzie wskazał na fakty wielokrotnego dostarczania oskarżonemu skradzionych uprzednio przez siebie z pojazdów akcesoriów samochodowych w sposób, którego wcześniej nauczył go oskarżony, w tym w szczególności wkładów lusterek bocznych, w okresie od października 2006 roku do lutego 2007 roku oraz od 11 do 30 listopada 2008 roku (tom I: k. 24, k. 35 – 36; tom II: k. 221 odwrót – 222; tom III: k. 473 odwrót – 475, tom IV k. 687 – 692). Świadek potwierdził treść tych wyjaśnień, jako zgodnych z prawdą (tamże na rozprawie: k. 2257).

W odniesieniu zaś do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 4 wyroku (nabywanie od nieustalonych osób części karoserii i innych podzespołów samochodowych pochodzących z kradzieży całych pojazdów) przyjęte ustalenia znajdują logiczne oparcie w ujawnieniu w pomieszczeniach najmowanych przez oskarżonego tych podzespołów w powiązaniu z identyfikacją ich pochodzenia na podstawie badań kryminalistycznych oraz zeznaniami pokrzywdzonych, na szkodę których samochody, z których pochodziły podzespoły, zostały uprzednio skradzione, a nadto także pośrednio w profilu i charakterystyce bezprawnej działalności prowadzonej przez oskarżonego, opisaną przez świadków M. K. (1) i T. B. (1).

Sąd Okręgowy za niezasadne uznał również zarzuty zawarte w apelacji obrońcy, w myśl których Sąd pierwszej instancji zawyżył rzeczywistą wartość pochodzących z czynów zabronionych, a nabywanych przez oskarżonego odpowiednio akcesoriów oraz podzespołów samochodowych, stanowiących przedmiot czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 3 i 5 wyroku, a także co do czynu przypisanego w punkcie 4, że sąd nie dookreślił w jego opisie, jakie konkretnie były to podzespoły samochodowe.

Odnosząc się do pierwszej kwestii należy zauważyć, że wprawdzie z zeznań M. K. (1) wynikało, iż część ze skradzionych przez niego lusterek już w trakcie czynności ich zaboru została uszkodzona, ale większość z nich była w dobrym stanie, bowiem co oczywiste w przeciwnym razie proceder ich kradzieży, a następnie dostarczania oskarżonemu, który opłacał świadka lub w zamian pomagał mu socjalnie oraz zajmował się potem ich sprzedażą, zważywszy ryzyko i cel tej działalności, traciłyby racjonalnie kryjący się za taką aktywnością ekonomiczny sens. Stąd ustalenie wartości każdej z tych rzeczy w oparciu o zeznania pokrzywdzonych kradzieżami było wystarczające i nie było potrzeby powoływania biegłego do wyceny skradzionych ruchomości. Dodać tylko należy, że sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach, ocenionych przez sąd jako niewiarygodne, nie potrafił przekonująco wskazać, skąd w wynajmowanym przez niego pomieszczeniu znalazła się tak duża ilość akcesoriów i części z różnych pojazdów, ograniczył się zaś jedynie do pomówienia T. B. (1), że to on je wszystkie sprowadził i że należały one do niego. Godzi się zauważyć, iż trafne przyjęcie przez sąd rejonowy konstrukcji czynu ciągłego implikuje pewność, iż wartość rzeczy będących przedmiotem każdego z obu występków paserstwa znacząco przekraczała ustawowy próg 250 złotych, a jeśli nawet by uznać, że wartość części poszczególnych lusterek została nieco zawyżona, a ich suma była niewiele mniejsza od przyjętej, to i tak nie miało to żadnego wpływu na kwalifikację prawną każdego z wyżej przypisanych czynów ani na wymiar kar pozbawienia wolności orzeczonych za te występkę, gdyż przez ukształtowanie ich w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jawią się one być nader umiarkowanymi.

Odnosząc się do supozycji obrońcy niedookreślenia przez sąd w opisie czynu objętego skazaniem w pkt. 4 wyroku, jakie to konkretnie podzespoły lub części samochodowe były jego przedmiotem, nie można podzielić trafności tak ujętego zarzutu w aspekcie uznania przez instancję odwoławczą, że ogólne opisanie tych ruchomości jako części karoserii lub

części pojazdów, wszak z równoczesnym wskazaniem z jakich konkretnych uprzednio skradzionych samochodów one pochodziły, spełnia w niezbędnym zakresie minimalne wymogi określenia tego, co było przedmiotem przestępstwa paserstwa, i nie miało negatywnego wpływu na treść rozstrzygnięcia w sferze pełnego określenia zawartej w przyjętym opisie czynu podstawy faktycznej skazania.

Natomiast o ile nie można odmówić racji obrońcy, że w opisie występków paserstwa przypisanego oskarżonemu w pkt. 4 wyroku (zarzut oskarżenia w pkt. XXIII), sąd rejonowy nie wskazał wartości mienia nabytego, a pochodzącego z czynów zabronionych dokonanych na szkodę ustalonych osób (zarzut apelacji pkt. IV.2.b), to jednakże zważywszy na fakt, że mieniem tym były większe i wartościowsze części samochodowe – różne podzespoły oraz elementy karoserii rozmontowanych po kradzieży pojazdów, a czyn ten został zakwalifikowany w wyroku jako ciągły stanowiący przestępstwo, a nie zaś wykroczenie, nie może ulegać wątpliwości, że Sąd I instancji przyjął, że łączna wartość nabytego mienia w inkryminowanym okresie przekraczała kwotę 250 złotych. Niemniej przy braku konkretnego wskazania wartości mienia, należy uznać, że przyjęta tu przez sąd rejonowy łączna wartość mienia była bardzo zbliżona do granicznej i przewyższała ją tylko o tyle, że pozwoliła typizować czyn zabroniony ciągły w przypisanej postaci, jako występki z art. 291 § 1 k.k. w z. z art. 12 k.k.

Podsumowując, apelujący podjął próbę przedstawienia własnego oglądu i wartościowania materiału dowodowego, w sposób forsujący niejako obok argumentów Sądu I instancji twierdzenie, iż wyjaśnienia K. Ś. (1) są jedynym w pełni wiarygodnym osobowym źródłem dowodowym, jakie występuje na gruncie osądzonej sprawy. W przeciwieństwie do zawartych w apelacji zarzutów wywód i ocena Sądu I instancji, implikujące treść zapadłych rozstrzygnięć, są przekonujące i miarodajnie pozwalają odtworzyć zgodny z prawdą przebieg inkryminowanych zachowań, a co za tym idzie, poddają się akceptacji instancji odwoławczej.

W tym miejscu godzi się powtórzyć, że wbrew supozycjom obrońcy oskarżonego zawartym w końcowej części uzasadnienia apelacji, opisy czynów zarzucanych, a następnie przypisanych K. Ś. (1) zostały ujęte w stopniu wystarczająco dokładnym i transparentnym z punktu widzenia wymagań zawartych w treści art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k., przy uwzględnieniu uczynionego i omówionego zastrzeżenia co do czynu przypisanego w punkcie 4 wyroku (brak wskazania wartości mienia). Użyte w opisie tego czynu przez Sąd I instancji określenie "części karoserii" (z samochodu osobowego S. (...)) jednoznacznie zaś wskazuje, iż chodzi tutaj o część nośną pojazdu, a użyte określenie „części samochodowe” (z samochodów osobowych V. (...) i Passat) obejmuje te podzespoły, podobnie jak „część karoserii”, które zostały ujawnione w zajmowanych przez oskarżonego pomieszczeniach i były zidentyfikowane, jako pochodzące z uprzednio skradzionych i rozebranych wymienionych pojazdów, należących do wskazanych osób pokrzywdzonych. Natomiast przyjęte w ślad za zarzutami aktu oskarżenia (I – XX) przez sąd rejonowy w opisie występków kradzieży z włamaniem, które przypisano oskarżonemu jako ciąg przestępstw w punkcie 1, sformułowanie "po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń poprzez otwarcie w nieustalony sposób drzwi" jest wystarczające z punktu widzenia znamion typizujących przestępstwo kradzieży z włamaniem określone w art. 279 § 1 k.k., gdyż oddaje ono modalną czynność włamania, a więc pokonania zabezpieczenia dostępu do wnętrza pojazdu przed osobami innymi niż uprawnione do władania pojazdem, a nie dookreśla jedynie samego narzędzia użytego w tym celu.

Tak więc Sąd II instancji nie podzielając zarzutów apelacji z powodów, które zostały wcześniej omówione i wyjaśnione, akceptuje rozstrzygnięcia o przypisaniu oskarżonemu winy i sprawstwa czynów, za które został on skazany w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 zaskarżonego wyroku.

Orzeczone z osobna za każdy z przypisanych oskarżonemu występków kary pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej niewspółmierności, tym bardziej jeśli się zważy, iż zostały one ukształtowane bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego odpowiednio w tych przepisach, które stanowiły podstawę prawną ich wymiaru. Żadna z tych orzeczonych kar – dwa lata pozbawienia wolności za ciąg przestępstw, z których każde wyczerpywało dyspozycję art. 279 § 1 k.k. (pkt 1), dziesięć miesięcy pozbawienia wolności za występki przypisany z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 2), po dziesięć miesięcy za każdy w zbiegu realnym przypisany czyn ciągły w postaci występków paserstwa umyślnego (pkt. 3, 4 i 5) – nie przekracza stopnia ustalonej winy i należyć uwzględnić stopień

społecznej szkodliwości czynu oraz znaczenie tych odpowiednio powołanych okoliczności, które zasadnie miały wpływ na miarkowanie wysokości każdej z tych kar.

Prawidłowo ukształtowaną jest również orzeczona przez sąd rejonowy kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, Sąd I instancji mógł orzec karę łączną w granicach od najwyższej z kar orzeczonych (2 lata pozbawienia wolności) do górnej granicy stanowiącej ich sumę (5 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności) – art. 86 § 1 k.k. Tak więc orzeczona kara łączna pozbawienia wolności zbliżona jest do wskazanej dolnej granicy jej wymiaru, co świadczy o tym, że sąd rejonowy stosując zasadę asperacji przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności w dominującym stopniu na korzyść oskarżonego uwzględnił w ramach tej zasady element absorpcji kar. Mając zaś to na uwadze nie sposób uznać kary łącznej pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze za rażąco niewspółmierną w aspekcie okoliczności, które w zakresie przywołanym przez sąd rejonowy miały wpływ na jej kształtowanie. Wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (przekraczającej dwa lata) wykluczał natomiast jakiegokolwiek rozważania o możliwości zastosowania instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania tej kary wobec oskarżonego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego K. Ś. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na kwotę tę składają się:

- 400 zł tytułem opłaty sądowej (art. 2 ust. 1 pkt. 5 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, t. jedn. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 wraz ze zm.);

- 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism (§1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - Dz. U. Nr 108, poz. 1026, ze zm.).